**Pianistica pe mîini... bune!**

*(Daniela Caraman Fotea, 28 noiembrie 2007)*

Ieșirea în „vitrină" a **Liceului de Muzică „George Enescu"** la 50 de ani ai existenței – onorantă, trebuitoare istorie! – a concretizat și un concert la Ateneul Român, duminică, 25 noiembrie.

Orchestra **Lyceum Strings** a școlii, perpetuează o carte de vizită pe care acumulări artistice – discuri, turnee internaționale – o împodobesc printr-o neîntreruptă ștafetă a generațiilor. Sub bagheta profesorului **Bogdan Vodă**, un artist dedicat, eficient, cu experiență, au ieșit la rampă pianiști din clasele de specialitate. Program **Bach-Mozart**. Interesantă prezentare! Avancronică a ofertei interpretative în evoluția spre consacrare (posibilă în cazul de față și pentru meridianele lumii): tineri nemarcați de miza vreunui concurs ci doar de competiția cu ei înșiși, și-au dezvăluit personalitatea, excelenta pregătire, talentul fiind liantul și motivația aducerii pe podium.

M-a interesat mezina grupului pianiștilor soliști, **Maria Diana Petrache**; din varii motive: provine dintr-o familie de muzicieni, aceea a distinsului profesor și dirijor fondator al corului – de notorietate – **Symbol**, maestrul **Jean Lupu**. Bunic așadar și tatăl **Olguței Lupu**, profesor, pianistă, muzicolog, mamă a micuței Diana. Un copil care, dacă pot spune astfel, a respirat muzica din primele clipe ale vieții. Asemenea vlăstare sunt cîteodată înrobite orgoliilor părintești, care-și doresc continuarea propriului gest artistic prin urmași. De cele mai multe ori însă, îndreptarea către nobila profesie muzicală are acoperire, justificare și efect rezonant în pregătirea și lansarea unui potențial artistic, demonstrat a fi de referință. Este cazul **Mariei Diana Petrache**.

Am urmărit-o cu atenție; așteptările nu mi-au fost de prisos, pe fiecare clipă a evoluției sale: știe cum trebuie să-și facă apariția pe scenă; își folosește instinctiv drăgălășenia pentru a intra în „grațiile" publicului; din primul moment se crează comunicarea: un zîmbet, o privire (calde și sincere), captivează. Și alegerea muzicală – Concertul pentru pian și orchestră nr. 11 în Fa major KW 413, a fost potrivită. Lucrarea a fost scrisă de Mozart anume pentru a cuceri aristocrația vieneză (alături de următoarele opusuri – KW 414 și 415): orchestrația este simplă, strălucitoare; compozitorul însuși indica editorului posibila lor publicare cu acompaniament de cvartet de coarde, permițînd astfel o interpretare cu sigur succes în varii împrejurări (orchestra de elevi integrîndu-se perfect în idee).

**Maria Diana** o oferă (urmînd regulile stilului galant), cu farmec adecvat, remarcabil pentru vîrsta ei (este în clasa a șaptea!). Micuța artistă nu reproduce doar, o partitură, ea o **gîndește**: nu oricum, ci în autentic spirit mozartian. Pe care nu-l părăsește nelăsîndu-se derutată nici în momentele – întîmplătoare, nesemnificative, de nesiguranță tonală (se petrece și la „casele mari"...). Este absorbită, preocupată de construcția sonoră, mersul vocilor – urmărit riguros –, de melodica poetică mozartiană, redată cu finețe și muzicalitate dantelată...

Vivacitate și simplitate: cele două atribute sunt potrivite în definirea acestei interpretări, care a transmis bucurie muzicală: și colegilor care au asaltat-o cu aplauze și flori la finalul concertului și publicului, sincer fermecat.

**Maria Diana Petrache** are viitor în pianistică.